

31999R1251

26.6.1999

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 160/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1251/1999**z dnia 17 maja 1999 r.****ustanawiające system wsparcia dla producentów niektórych roślin uprawnych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽⁴⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Trybunału Obrachunkowego ⁽⁵⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólna polityka rolna ma na celu realizację celów określonych w art. 33 Traktatu, uwzględniając sytuację rynkową.
- (2) W celu zapewnienia większej równowagi rynkowej nowy system wsparcia został wprowadzony rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1765/92 z dnia 30 czerwca 1992 r., ustanawiającym system wsparcia dla producentów pewnych roślin uprawnych ⁽⁶⁾.
- (3) W następstwie reformy wspólnej polityki rolnej w 1992 r. nastąpiła szczególna poprawa równowagi rynków.
- (4) Odłogowanie w ramach systemu wsparcia producentów pewnych roślin uprawnych wprowadzone w 1992 r. w uzupełnieniu do obniżania cen interwencyjnych, okazało się pomocne w kontroli produkcji, natomiast zwiększona konkurencyjność cenowa umożliwiła wykorzystanie znacznych dodatkowych ilości zbóż na rynku krajowym, głównie na potrzeby pasz dla zwierząt.

(5) Należy kontynuować wsparcie na podstawie systemu wprowadzonego w 1992 r., uwzględniając jednak przy tym rozwój rynków i doświadczenie nabyte w stosowaniu obecnego systemu.

(6) Państwa Członkowskie mogą, pod pewnymi warunkami, dopuszczać w ramach tego systemu do stosowania płatności obszarowych w odniesieniu do kiszonek z traw.

(7) Reforma systemu wsparcia musi uwzględniać międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty.

(8) Najlepszym sposobem osiągnięcia równowagi rynkowej jest zbliżanie wspólnotowych cen zbóż do cen rynku światowego i zapewnienie płatności obszarowych nie związanych z uprawianym produktem.

(9) Płatności obszarowe powinny być poddawane ponownemu przeglądowi, jeżeli warunki rynkowe różnią się od warunków aktualnie przewidywanych.

(10) Kwalifikujący się obszar powinien być ograniczony do obszarów roślin uprawnych lub obszarów odłogowanych finansowanych w przeszłości ze środków państwowych.

(11) Jeżeli suma obszarów, w odniesieniu do których zgłaszane są żądania płatności w ramach systemu, jest większa od obszaru bazowego, należy przewidzieć zmniejszenie kwalifikującego się obszaru przypadającego na jedno gospodarstwo w celu zapewnienia równowagi rynkowej.

⁽¹⁾ Dz.U. 70 z 4.6.1998, str. 4.

⁽²⁾ Opinia dostarczona dnia 6 maja 1999 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 284 z 14.9.1998, str. 55.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 93 z 6.4.1999, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 401 z 22.12.1998, str. 3.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 181 z 1.7.1992, str. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1624/98 (Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 3).

- (12) Państwa Członkowskie mogą stosować jeden lub kilka krajowych obszarów bazowych; właściwe wydaje się, żeby Państwa Członkowskie, które wybierają taką możliwość, były w stanie dokonać podziału każdego krajowego obszaru bazowego na składowe obszary bazowe; z chwilą przekroczenia krajowego obszaru bazowego dane Państwo Członkowskie powinno mieć możliwość skoncentrowania środków w całości lub w części na tych powierzchniach, w stosunku do których odnotowano przekroczenie.
- (13) Płatności obszarowe powinny odzwierciedlać specyficzne cechy strukturalne oddziałujące na plony; opracowaniem planu regionalizacji opartego na obiektywnych kryteriach powinno zająć się Państwo Członkowskie; należy określić jednolite średnie plony w planach regionalizacyjnych; plany te powinny być dostosowane do średnich plonów każdego regionu uzyskanych w danym okresie, uwzględniając wszelkie różnice strukturalne między regionami produkcyjnymi; należy przewidzieć konkretną procedurę w celu zbadania tych planów na szczeblu wspólnotowym.
- (14) Zróżnicowanie plonów pomiędzy gruntami nawadnianymi i nienawadnianymi może być dopuszczone pod warunkiem, że przyjęty zostanie inny obszar bazowy dla upraw nawadnianych i nie będzie zwiększenia łącznego obszaru bazowego.
- (15) Kukurydza daje odmienne plony, które odróżniają ją od innych zbóż, i dlatego mogą uzasadniać inne jej traktowanie.
- (16) W celu obliczenia płatności obszarowych podstawowa kwota na tonę powinna być pomnożona przez „średni plon zbóż” ustalony dla danego regionu; w przypadku ustalenia różnych plonów dla kukurydzy i innych zbóż należy ustanowić oddzielne obszary bazowe dla kukurydzy.
- (17) Należy wyznaczyć jedną podstawową kwotę dla roślin uprawnych; podstawowe kwoty przypadające na tonę powinny być zwiększone przy uwzględnieniu kilkustopniowej obniżki ceny interwencyjnej zbóż; należy ustanowić szczególną pomoc dla upraw roślin białkowych w celu zachowania ich konkurencyjności w stosunku do zbóż.
- (18) W przypadku ostatecznego obniżenia ceny interwencyjnej kwota podstawowa jest zwiększana przez zastosowanie tej samej stawki kompensacyjnej, jaka będzie stosowana w latach gospodarczych 2000/2001 i 2001/2002.
- (19) Należy ustanowić specjalny system dla pszenicy twardej durum, aby zapewnić produkcję tej pszenicy na poziomie wystarczającym dla utrzymania dostaw dla przemysłu przetwórczego, utrzymując jednocześnie pełną kontrolę wydatków budżetowych; to założenie powinno być zrealizowane przez wprowadzenie dodatku ograniczonego dla każdego Państwa Członkowskiego do maksymalnej powierzchni pszenicy twardej durum; każde przekroczenie tych obszarów powinno prowadzić do zmian w złożonych wnioskach.
- (20) W niektórych Państwach Członkowskich produkcja pszenicy twardej durum jest dobrze rozwinięta w regionach położonych poza tradycyjnymi strefami; pożądane jest zabezpieczenie pewnego poziomu produkcji w tych regionach poprzez przyznanie specjalnej pomocy.
- (21) W celu skorzystania z płatności obszarowych producenci powinni wyłączać z uprawy z góry wyznaczoną w procentach część swoich gruntów uprawnych; nad wyłączonymi z uprawy gruntami powinna być sprawowana piecza, aby utrzymane zostały pewne minimalne standardy ochrony środowiska; obszary odłogowane powinny kwalifikować się również do wykorzystania dla celów niezwiązanych z produkcją żywności, pod warunkiem że istnieje możliwość zastosowania skutecznych systemów kontroli.
- (22) W przypadku aktualnej sytuacji rynkowej wymagania dotyczące odłogowania powinny być obniżone dla okresu 2000–2006 o 10%; wartość ta powinna być ponownie rozpatrzona w celu uwzględnienia wielkości produkcji i rozwoju rynku.
- (23) Obowiązek odłogowania powinien być stosownie rekompensowany; rekompensata powinna stanowić odpowiednik płatności obszarowych dla zbóż.
- (24) Nie należy nakładać obowiązku odłogowania na małych producentów, których roszczenia dotyczące płatności obszarowych kształtują się poniżej pewnego poziomu; poziom ten należy ustalić.
- (25) W przypadku dobrowolnego odłogowania producenci mogą otrzymać płatności z tytułu odłogowania za obszar dodatkowo wyłączony z uprawy; maksymalny limit obszarowy powinien być wyznaczony przez Państwa Członkowskie.
- (26) Płatności obszarowe powinny być wypłacane raz w roku; obszary nieuprawiane bezpośrednio po wejściu w życie systemu ustanowionego w rozporządzeniu (EWG) nr 1765/92 nie powinny kwalifikować się do przyznania płatności; w celu uwzględnienia pewnych konkretnych sytuacji, w których to postanowienie jest niepotrzebnie zbyt restrykcyjne, powinny być dopuszczone pewne odstępstwa dla Państw Członkowskich.

- (27) Konieczne jest ustalenie pewnych warunków w związku z występowaniem o płatności obszarowe oraz określenie terminu wypłaty dla producentów;
- (28) Należy ustalić terminy płatności w celu zapewnienia równomiernego rozdziału sprzedaży roślin uprawnych w ciągu roku gospodarczego.
- (29) Terminy siewu powinny być dostosowane do naturalnych warunków występujących na różnych obszarach produkcyjnych.
- (30) Niezbędne jest zapewnienie tymczasowych zasad w celu wyeliminowania konkretnych płatności dla nasion oleistych w roku gospodarczym 2002/2003 i następnych latach; niektóre z aktualnych przepisów w tym sektorze muszą być utrzymane w mocy z uwagi na międzynarodowe zobowiązania Wspólnoty.
- (31) Wydatki ponoszone przez Państwa Członkowskie z powodu zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia powinny być finansowane przez Wspólnotę zgodnie z art. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽¹⁾.
- (32) Konieczne jest zapewnienie środków przejściowych i umożliwienie Komisji przyjęcia w razie potrzeby dodatkowych środków przejściowych.
- (33) Dostosowania do systemu wsparcia roślin uprawnych powinny być wprowadzone począwszy od roku gospodarczego 2000/2001.
- (34) W następstwie dostosowań do aktualnego systemu wsparcia i wcześniejszych zmian właściwe jest zastąpienie rozporządzenia (EWG) nr 1765/92 nowym rozporządzeniem ze względu na przejrzystość,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system płatności obszarowych dla producentów roślin uprawnych.
2. Dla celów niniejszego rozporządzenia:
 - rok gospodarczy trwa od 1 lipca do 30 czerwca,
 - „rośliny uprawne” oznaczają te wymienione w załączniku I.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

3. Państwa Członkowskie, w których kukurydza nie jest tradycyjną rośliną uprawną, mogą ustanowić, że kiszonka z trawy kwalifikuje się do płatności obszarowych z tytułu roślin uprawnych na tych samych warunkach, co warunki do roślin uprawnych.

ROZDZIAŁ I

Artykuł 2

1. Wspólnotowi producenci roślin uprawnych mogą składać wnioski o przyznanie płatności obszarowych na warunkach ustalonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Płatność obszarową ustala się na hektar i jest ona zróżnicowana regionalnie.

Płatność obszarową przyznaje się dla obszaru przeznaczonego pod rośliny uprawne lub odłogowanego zgodnie z art. 6 i którego powierzchnia nie przekracza regionalnego obszaru bazowego. Powierzchnię tę ustala się jako średnią liczbę hektarów w obrębie regionu przeznaczonego pod rośliny uprawne lub, w danym przypadku, odłogowanych zgodnie z systemem finansowania ze środków państwowych w latach 1989, 1990 i 1990. Region, w tym znaczeniu, rozumie się jako Państwo Członkowskie lub region w obrębie Państwa Członkowskiego, zgodnie z wyborem danego Państwa Członkowskiego.

3. Producenci występujący z wnioskiem o płatności obszarowe zobowiązani są do odłogowania części swoich gruntów i otrzymują z tego tytułu rekompensatę.

4. Gdy suma obszarów, dla których producenci występują o płatności w ramach systemu roślin uprawnych, włączywszy odłogowanie przewidziane w ramach tego systemu, przekracza obszar bazowy, obszar kwalifikujący się do płatności obszarowych przypadający na rolnika zmniejsza się proporcjonalnie dla wszystkich płatności przyznawanych na mocy niniejszego rozporządzenia w danym regionie w ciągu tego samego roku gospodarczego.

Obszary, które nie są przedmiotem wniosku o płatności tytułem niniejszego rozporządzenia, ale wykorzystywane są do uzasadnienia wniosku o pomoc tytułem rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny ⁽²⁾, są również brane pod uwagę przy obliczaniu obszarów, dla których wystąpiono o przyznanie płatności.

⁽²⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21.

5. Jeżeli Państwo Członkowskie ustanawia, że kiszonka z trawy kwalifikuje się do płatności obszarowych z tytułu roślin uprawnych, określa się oddzielny obszar bazowy. Jeżeli w danym roku gospodarczym nie osiągnięto obszaru bazowego dla roślin uprawnych lub kiszonek z trawy, różnicę hektarów przydziela się dla tego samego roku gospodarczego do odpowiedniego obszaru bazowego.

6. W przypadku gdy Państwo Członkowskie zdecydowało ustanowić jeden lub kilka krajowych obszarów bazowych, może ono dalej podzielić każdy krajowy obszar bazowy na składowe obszary bazowe zgodnie z obiektywnymi kryteriami, które mają być ustalone przez Państwo Członkowskie.

Dla celów stosowania niniejszego ustępu obszary bazowe „Secano” i „Regadio” uznaje się za krajowe obszary bazowe.

W przypadku przekroczenia wielkości krajowego obszaru bazowego dane Państwo Członkowskie może, zgodnie z obiektywnymi kryteriami, skoncentrować środki stosowane tytułem ust. 4, w całości lub w części, na składowych obszarach bazowych, w odniesieniu do których stwierdzono przekroczenie.

Państwa Członkowskie, które zdecydowały się skorzystać z możliwości przewidzianych w niniejszym ustępie, powiadamiają producentów i Komisję do 15 września o swoim wyborze oraz o szczegółowych zasadach ich stosowania.

Artykuł 3

1. W celu ustalenia średnich plonów dla obliczania płatności obszarowej każde Państwo Członkowskie opracowuje plan regionalizacji ustalający właściwe obiektywne kryteria potrzebne do określenia wydzielonych regionów produkcyjnych w celu otrzymania w efekcie końcowym oddzielnych jednorodnych obszarów.

Mając to na względzie, Państwa Członkowskie, przy sporządzaniu swoich planów regionalizacji, biorą pod uwagę szczególne sytuacje. Mogą one w szczególności dostosować średnie plony zgodnie z różnicami strukturalnymi występującymi między regionami produkcyjnymi.

2. W swoich planach regionalizacyjnych Państwa Członkowskie mogą również stosować dla kukurydzy współczynnik plonów różny od współczynnika dla innych zbóż.

a) W przypadku gdy plon dla kukurydzy jest wyższy od tego dla innych zbóż, obszar bazowy, jak określono w art. 2 ust. 2, ustanawia się oddzielnie dla kukurydzy, obejmując jeden lub kilka regionów produkcji kukurydzy zgodnie z wyborem dokonany przez Państwo Członkowskie.

W omawianych regionach Państwa Członkowskie mogą także ustanowić oddzielne obszary bazowe dla roślin uprawnych innych niż kukurydza. W takich przypadkach, jeżeli nie zostanie osiągnięta wielkość obszaru bazowego dla kukurydzy w danym roku gospodarczym, różnicę hektarów przydziela się w tym samym roku gospodarczym do odpowiedniego obszaru bazowego przeznaczonego pod rośliny uprawne inne niż kukurydza.

b) Gdy plony kukurydzy są równe plonom innych zbóż lub mniejsze, zgodnie z lit. a) można również ustanowić oddzielny obszar bazowy dla kukurydzy. W takich przypadkach oraz wówczas, gdy Państwa Członkowskie zdecydują się ustanowić obszar bazowy dla „innych niż kukurydza roślin uprawnych”:

— jeżeli nie osiągnięto obszaru bazowego dla „kukurydzy” w danym roku gospodarczym, różnicę liczby hektarów przydziela się w tym samym roku gospodarczym do odpowiednich obszarów bazowych przeznaczonych pod inne uprawy roślinne niż kukurydza,

— jeżeli nie osiągnięto obszaru bazowego dla „innych roślin uprawnych niż kukurydza” w danym roku gospodarczym, różnicę liczby hektarów przydziela się w tym samym roku gospodarczym do odpowiednich obszarów bazowych przeznaczonych pod uprawę tej kukurydzy.

W przypadku przekroczenia obszarów bazowych stosuje się art. 2 ust. 4.

3. Państwa Członkowskie mogą w swoich planach regionalizacyjnych ustanowić różne plony dla gruntów nawadnianych i nienawadnianych. W takim przypadku Państwa Członkowskie ustanawiają oddzielny obszar bazowy dla powierzchni, na których uprawy są nawadniane.

Nawadniany obszar bazowy jest równy średniej powierzchni nawadnianej w okresie od 1989 do 1991 r. w celu uzyskania zbiorów roślin uprawnych, włączywszy przyrosty zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit czwarty zdanie ostatnie rozporządzenia (EWG) nr 1765/92. Jednakże w przypadku Portugalii nawadniany obszar bazowy zwiększa się stopniowo do 60 000 ha na tych obszarach, na których stwierdzono, że inwestycje irygacyjne rozpoczęły się, po 1 sierpnia 1992 r. Przyrost ten może być dodany w części lub w całości do nawadnianego obszaru bazowego dla kukurydzy, jak określono w art. 3 ust. 2.

Ustanowienie nawadnianego obszaru bazowego nie może prowadzić do jakiegokolwiek przyrostu łącznej wielkości obszaru bazowego w danych Państwach Członkowskich. W razie przekroczenia wielkości nawadnianego obszaru bazowego stosuje się art. 2 ust. 4.

Jeżeli w danym roku gospodarczym nie osiągnięto nawadnianego obszaru bazowego, różnicę liczby hektarów przydziela się w tym samym roku gospodarczym do odpowiednich nienawadnianych obszarów bazowych.

4. Plan regionalizacyjny gwarantuje we wszystkich przypadkach, że przestrzegany jest średni plon danego Państwa Członkowskiego ustanowiony na okres i zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 5.

5. W odniesieniu do każdego regionu produkcyjnego Państwo Członkowskie podaje szczegółowe dane na temat powierzchni i plonów roślin uprawnych produkowanych w tym regionie w okresie pięcioletnim od 1986/1987 do 1990/1991 r. Średnie plony zbóż oblicza się oddzielnie dla każdego regionu przez wyłączenie roku o największych i roku o najmniejszych plonach w tym okresie.

Jednakże obowiązek ten może być spełniony w przypadku:

- zbóż portugalskich przez udostępnienie danych dostarczonych zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3653/90 z dnia 11 grudnia 1990 r., wprowadzającego środki przejściowe regulujące wspólną organizację rynku zbóż i ryżu w Portugalii⁽¹⁾,
- pięciu nowych landów niemieckich, dostarczając średni plon upraw stosowany w innych landach niemieckich,
- Włoch i Hiszpanii, określając średni plon referencyjny odpowiednio na poziomie 3,9 ton/hektar i 2,9 ton/hektar.

Jeżeli Państwo Członkowskie decyduje się potraktować:

- kukurydzę oddzielnie do innych zbóż, średni plon zbóż, który nie ulega zmianie, rozdziela się między kukurydzę i inne zboża,
- grunty nawadniane oddzielnie od gruntów nienawadnianych, odpowiedni średni plon, który nie ulega zmianie, rozdziela się między oba rodzaje gruntów.

6. Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji swoje plany regionalizacyjne w terminie do dnia 1 sierpnia 1999 r. wraz ze wszystkimi niezbędnymi informacjami pomocniczymi. Aby wywiązać się z tego obowiązku, mogą one powołać się na swój plan regionalizacyjny przesłany Komisji zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1765/92.

⁽¹⁾ Dz.U. L 362 z 27.12.1990, str. 28. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1664/95 (Dz.U. L 158 z 8.7.1995, str. 13).

Komisja bada plany regionalizacyjne przedłożone przez Państwa Członkowskie i dopilnowuje, aby każdy plan był sporządzony na podstawie odpowiednich obiektywnych kryteriów i spójny z dostępnymi informacjami historycznymi. Komisja może odrzucić plany, które nie są zgodne ze wspomnianymi wyżej kryteriami, w szczególności ze średnim plonem danego Państwa Członkowskiego. W takim przypadku dane Państwo Członkowskie dostosowuje plany po konsultacji z Komisją.

Plan regionalizacyjny może być ponownie poddany przeglądowi przez dane Państwo Członkowskie na wniosek Komisji lub z inicjatywy Państwa Członkowskiego zgodnie z taką samą procedurą, jaka została przedstawiona w niniejszym artykule.

7. W przypadku gdy, na mocy ust. 1, Państwo Członkowskie decyduje się utworzyć regiony produkcyjne, które nie pokrywają się z regionalnymi obszarami bazowymi, przekazuje Komisji łączne zestawienie wniosków o płatności i powiązane z nimi plony. Jeżeli z tych danych wynika, że w Państwie Członkowskim średni plon, będący efektem planu regionalizacyjnego zastosowanego w 1993 r., lub w przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji średni plon powiązany z planem regionalizacyjnym zastosowanym w 1995 r., lub w przypadku Włoch i Hiszpanii plon ustalony w art. 3 ust. 5, zostaje przekroczony, wszystkie płatności, jakie mają być wypłacone w tym Państwie Członkowskim za następny rok gospodarczy, zmniejsza się proporcjonalnie do odnotowanego przekroczenia. Jednakże przepis ten nie ma zastosowania w przypadku, gdy ilość, której dotyczyły wnioski, wyrażona w tonach zbóż, nie przekracza ilości wynikającej z pomnożenia łącznych obszarów bazowych Państwa Członkowskiego przez wspomniany średni plon.

Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję co do upewnienia się, czy nastąpiło ewentualne przekroczenie średniego plonu dla każdego obszaru bazowego. W takich przypadkach przepisy niniejszego ustępu mają zastosowanie w odniesieniu do płatności, jakie mają być wypłacone na każdym odnośnym obszarze bazowym.

Artykuł 4

1. Bez uszczerbku dla art. 10 płatność obszarową oblicza się przez pomnożenie podstawowej kwoty za tonę przez średni plon zboża określony w planie regionalizacyjnym dla danego regionu.

2. Do obliczenia określonego w ust. 1 wykorzystuje się średni plon zbóż. Jednakże w przypadku gdy kukurydzę traktuje się oddzielnie, plon „kukurydzy” wykorzystuje się dla kukurydzy, a plon „zbóż innych niż kukurydza” wykorzystuje się dla zbóż, oleistych i siemienia lnianego.

3. Kwotę podstawową wyznacza się w sposób następujący:

dla roślin białkowych:

— 72,50 euro/tonę, począwszy od roku gospodarczego 2000/2001;

dla zbóż, kiszonki z trawy i odłogowanie:

— 58,67 euro/tonę na rok gospodarczy 2000/2001,

— 63,00 euro/tonę, począwszy od roku gospodarczego 2001/2002;

dla siemienia lnianego:

— 88,26 euro/tonę na rok gospodarczy 2000/2001,

— 75,63 euro/tonę na rok gospodarczy 2001/2002,

— 63,00 euro/tonę, począwszy od roku gospodarczego 2002/2003;

dla oleistych:

— 63,00 euro/tonę, począwszy od roku gospodarczego 2002/2003.

Kwotę 63,00 euro/tonę można zwiększyć, począwszy od roku gospodarczego 2002/2003, w związku z ostatnią obniżką ceny interwencyjnej na zboża przewidzianą w art. 3 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.

Ta podwyżka płatności obszarowych będzie dokonana w takiej samej proporcji w stosunku do obniżki ceny interwencyjnej, jak podwyżka w 2000/2001 i 2001/2002 r.

4. W przypadku Finlandii i Szwecji na północ od 62 równoleżnika i na pewnych obszarach przyległych, na których występują podobne warunki klimatyczne, w sposób szczególnie utrudniające działalność rolniczą, w odniesieniu do zbóż i oleistych stosowana jest kwota uzupełniająca płatności obszarowe w wysokości 19 euro/tonę pomnożona przez plon stosowany dla płatności obszarowych.

Artykuł 5

Dodatek do płatności obszarowych w wysokości 344,50 euro na hektar wypłaca się z tytułu powierzchni przeznaczonych pod pszenicę twardą durum w strefach produkcji tradycyjnej wymienionych w załączniku II, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w załączniku III.

W przypadku gdy w ciągu roku gospodarczego łączna suma powierzchni, z tytułu których złożono wnioski o płatności obszarowe, jest większa niż wspomniany wyżej limit, powierzchnię przypadającą na producenta, na którą wypłacony może być dodatek, obniża się proporcjonalnie.

Jednakże Państwa Członkowskie, z zastrzeżeniem limitów przypadających na każde Państwo Członkowskie, określonych w załączniku III, mogą rozdzielić powierzchnie podane w tym załączniku między strefy produkcyjne zgodnie z definicją z załącznika II lub, w razie potrzeby, regiony produkcyjne określone w art. 3 odpowiednio do zasięgu produkcji pszenicy twardej durum w okresie od 1993 do 1997 r. W przypadku gdy łączna suma powierzchni w regionie, na które wystąpiono z wnioskami o dodatek do płatności obszarowych, przekracza odpowiedni limit regionalny w trakcie trwania roku gospodarczego, powierzchnię przypadającą na producenta w tym regionie produkcyjnym, z tytułu której może być wypłacony dodatek, zmniejsza się proporcjonalnie. Redukcji dokonuje się, gdy na terenie Państwa Członkowskiego powierzchnie w regionach, które nie osiągnęły swoich regionalnych limitów, zostały przeniesione do regionów, w których te limity zostały przekroczone.

W regionach, w których produkcja pszenicy twardej durum jest dobrze rozwinięta, innych niż wymienione w załączniku II, przyznaje się specjalną pomoc w wysokości 138,90 euro na hektar do limitu liczby hektarów ustanowionego w załączniku IV.

Artykuł 6

1. Obowiązek odłogowania dla każdego producenta występującego z wnioskiem o płatności obszarowe określa się jako proporcję jego obszaru przeznaczonego pod rośliny uprawne i dla którego wystąpił z wnioskiem oraz odłogowanego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Podstawowa stawka obowiązkowego odłogowania ustalona jest na poziomie 10 %, począwszy od roku gospodarczego 2000/2001 do roku gospodarczego 2006/2007.

2. Państwa Członkowskie stosują odpowiednie środki środowiskowe dostosowane do konkretnej sytuacji gruntów odłogowanych.

3. Odłogowane grunty mogą być wykorzystane do produkcji materiałów przeznaczonych we Wspólnocie do wyrobu produktów nieprzeznaczonych w pierwszej kolejności do konsumpcji dla ludzi lub zwierząt, pod warunkiem stosowania efektywnych systemów kontroli.

Państwa Członkowskie uprawnione są do wypłaty pomocy krajowej do wysokości 50 % kosztów powiązanych z wprowadzaniem upraw wieloletnich przewidzianych do produkcji biomasy na terenach odłogowanych.

4. W przypadku gdy ustalone są różne plony dla gruntów nawadnianych i nienawadnianych, stosuje się płatność z tytułu odłogowania gruntów nienawadnianych. W przypadku Portugalii, płatność ma uwzględniać pomoc przyznaną na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3653/90.

5. Producentom może być przyznana płatność z tytułu odłogowania za grunty wyłączone dobrowolnie z uprawy poza odłogowaniem obowiązkowym. Państwa Członkowskie umożliwiają rolnikom odłogowanie gruntów do wysokości 10 % powierzchni przeznaczonej pod rośliny uprawne, dla której złożono wniosek o przyznanie płatności i pozostawiono odłogiem na mocy niniejszego rozporządzenia. Państwa Członkowskie mogą ustalać większe procentowe części powierzchni odłogowanych, uwzględniając konkretne sytuacje i zapewniając dostateczne wykorzystanie gruntów uprawnych.

6. Płatność z tytułu odłogowania może być przyznana na zasadach płatności wieloletniej na okres do pięciu lat.

7. Na producentach, którzy złożyli wnioski o płatność dla powierzchni nie większej niż powierzchnia, która byłaby potrzebna dla wyprodukowania 92 ton zbóż na podstawie plonów ustalonych dla ich regionów, nie ciąży obowiązek odłogowania. W odniesieniu do tych producentów zastosowanie mają ust. 5 i 6.

8. Bez uszczerbku dla przepisów art. 7 obszary:

— odłogowane zgodnie z przepisami agrośrodowiskowymi (art. 22–24 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (¹⁾), które nie są przeznaczone do użytkowania rolniczego ani do żadnych celów dochodowych poza tymi, które są akceptowane w odniesieniu do innych gruntów odłogowanych na mocy niniejszego rozporządzenia,

— zalesione zgodnie z przepisami o zalesianiu (art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999),

w następstwie wniosku złożonego po dniu 28 czerwca 1995 r. mogą być liczone jako wyłączone z uprawy w celu obowiązku odłogowania określonego w ust. 1, do wysokości dowolnego limitu na gospodarstwo ustalonego przez zainteresowane Państwo Członkowskie. Limit taki ustala się tylko do wysokości niezbędnej do uniknięcia skierowania zbyt dużej kwoty dostępnego budżetu związanego z omawianym systemem na niewielką liczbę gospodarstw.

Jednakże w odniesieniu do tych obszarów płatność obszarowa określona w art. 4 nie jest przyznawana, a wsparcie przyznawane na podstawie art. 24 ust. 1 lub art. 31 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1257/1999 (rozporządzenie o rozwoju obszarów wiejskich), ograniczone jest do kwoty najwyższej równej płatności obszarowej z tytułu odłogowania gruntów, określonej w art. 4 ust. 3.

Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu systemu przewidzianego w niniejszym ustępie w odniesieniu do nowego wnioskodawcy w dowolnym regionie, w którym występuje ciągle ryzyko znacznego przekroczenia regionalnego obszaru bazowego.

Artykuł 7

Wnioski o płatności nie mogą być składane w odniesieniu do gruntów, które w dniu 31 grudnia 1991 r. były wykorzystywane jako stałe pastwisko, trwałe plantacje lub były zadrzewione lub wykorzystywane dla celów nierolniczych.

Państwa Członkowskie mogą, na warunkach do ustalenia, odejść od tych przepisów w pewnych szczególnych okolicznościach, zwłaszcza w przypadku obszarów objętych programami restrukturyzacyjnymi lub obszarów objętych standardowym płodozmianem upraw wieloletnich w odniesieniu do roślin uprawnych wymienionych w załączniku I. W takich przypadkach podejmują działania w celu zapobieżenia znacznemu wzrostowi łącznego kwalifikującego się obszaru użytków rolnych. Może to się wiązać zwłaszcza z uznaniem obszarów uprzednio uznanych za kwalifikujące się jako nie kwalifikujące się w ramach środka kompensacyjnego.

Państwa Członkowskie mogą również odstąpić od przepisów akapitu pierwszego w pewnych konkretnych okolicznościach powiązanych z taką czy inną formą interwencji publicznej, gdy interwencja taka prowadzi do uprawy roślin przez rolnika na gruntach poprzednio uznanych za niekwalifikujące się do dalszego prowadzenia jego działalności rolniczej, a wspomniana interwencja oznacza, że grunt początkowo kwalifikujący się przestaje się kwalifikować, co w efekcie prowadzi do niewielkiego wzrostu łącznej ilości kwalifikujących się gruntów.

Ponadto Państwa Członkowskie mogą, w pewnych przypadkach nieujętych w poprzednich dwóch akapitach, odstąpić od przepisów akapitu pierwszego, jeżeli dostarczą dowód w planie przesłanym Komisji, że łączna suma gruntów kwalifikujących się nie uległa zmianie.

(¹) Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80.

Artykuł 8

1. Płatności dokonuje się między 16 listopada a 31 stycznia po żniwach. Jednakże w przypadku, gdy znajduje zastosowanie art. 6 ust. 3, płatności obszarowe z tytułu gruntów wyłączonych z uprawy wypłaca się między 16 listopada a 31 marca.

2. W celu zakwalifikowania się do przyznania płatności obszarowych producent najpóźniej do 31 maja poprzedzającego odpowiednie żniwa dokonuje wysiewu nasion, a najpóźniej do 15 maja składa wniosek.

3. Państwa Członkowskie podejmują stosowne środki w celu przypomnienia wnioskodawcom o konieczności przestrzegania ustawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska.

Artykuł 9

Przepisy wykonawcze do niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności zgodnie z zasadami:

- dotyczącymi ustanawiania obszarów bazowych i zarządzania nimi,
- dotyczącymi opracowywania planów regionalizacyjnych produkcji,
- dotyczącymi kiszzonek z trawy,
- dotyczącymi przyznawania płatności obszarowych,
- dotyczącymi minimalnej powierzchni kwalifikującej się do otrzymania płatności; warunki takie uwzględniają zwłaszcza wymagania z zakresu monitoringu i wymaganej efektywności omawianego systemu,
- określającymi w odniesieniu do pszenicy twardej durum możliwość zakwalifikowania się do przyznania uzupełnienia do płatności obszarowej, określonego w art. 5, i wymogi kwalifikowania się do specjalnej pomocy określonej w tym artykule, a zwłaszcza określanie regionów, które mają być brane pod uwagę,
- dotyczącymi odłogowania gruntów, w szczególności odnoszącymi się do art. 6 ust. 3; warunki takie mogą obejmować uprawę produktów bez rekompensaty,

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 1.7.1992, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 923/96 (Dz.U. L 126 z 24.5.1996, str. 37).

- dotyczącymi warunków stosowania art. 7; warunki te określają okoliczności, w jakich art. 7 może być uchylany, i obowiązek Państw Członkowskich przedstawiania Komisji przewidywanych środków do zatwierdzenia;
- dotyczącymi zgodności z Protokołem Ustaień między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie niektórych nasion oleistych w ramach GATT, zatwierdzonym decyzją 93/355/EWG⁽²⁾.

Zgodnie z tą samą procedurą Komisja może:

- uzależnić przyznanie płatności od stosowania konkretnych nasion, ziarna kwalifikowanego w przypadku pszenicy twardej durum, pewnych odmian w przypadku oleistych, pszenicy durum i siemienia lnianego, lub stworzyć Państwu Członkowskiemu możliwość uzależnienia płatności od takich warunków,
- umożliwić zmianę terminów z art. 8 ust. 2 w pewnych strefach, w których wyjątkowe warunki klimatyczne uniemożliwiają stosowanie takich terminów,
- umożliwić Państwom Członkowskim, w zależności od sytuacji budżetowej, wydanie zezwolenia w drodze odstępstwa od art. 8 ust. 1 na dokonanie płatności obszarowych w pewnych regionach przed 16 listopada do wysokości 50 % płatności obszarowych oraz płatności z tytułu odłogowania gruntów w latach, w których wyjątkowe warunki klimatyczne spowodowały tak duży spadek plonów, że producenci stają wobec poważnych trudności finansowych.

ROZDZIAŁ II

Artykuł 10

1. W odniesieniu do lat gospodarczych 2000/2001 i 2001/2002 płatności obszarowe dla nasion oleistych oblicza się poprzez pomnożenie następujących kwot przez średni plon zbóż, określone w planie regionalizacyjnym dla danego regionu:

- 81,74 euro/tonę w roku gospodarczym 2000/2001,
- 72,37 euro/tonę w roku gospodarczym 2001/2002.

⁽²⁾ Dz.U. L 147 z 18.6.1993, str. 25.

Jednakże Państwa Członkowskie mają dalej możliwość ustalania płatności dla nasion oleistych na podstawie regionalnego planu oleistych z wcześniejszych lat. W takim przypadku plan mnoży się przez 1,95.

2. W odniesieniu do lat gospodarczych 2000/2001 i 2001/2002 ustanawia się maksymalną powierzchnię gwarantowaną (MPG) dla płatności obszarowych z tytułu specjalnych upraw oleistych o wielkości 5 482 000 hektarów, zmniejszoną o wskaźnik obowiązkowego odłogowania gruntów, stosowany w danym roku gospodarczym, lub o 10%, jeżeli wskaźnik jest niższy niż 10%. Jeżeli po zastosowaniu art. 2 maksymalna powierzchnia gwarantowana zostaje przekroczona, Komisja obniża kwoty podane w ust. 1 zgodnie z przepisami ust. 3 i 4.

3. Jeżeli powierzchnia upraw oleistych określona już jako kwalifikująca się do płatności obszarowych z tytułu specjalnych upraw oleistych w dowolnym roku przekracza MPG, Komisja obniża, o 1% dla każdego punktu procentowego, o który została przekroczona MPG, podstawową kwotę dla tego roku. W przypadku przekroczenia MPG o więcej niż progową wielkość procentową stosuje się specjalne zasady. Do wysokości progowej wielkości procentowej obniżenie kwoty jest jednakowe dla wszystkich Państw Członkowskich. Powyżej progowej wielkości procentowej w tych Państwach Członkowskich, w których przekroczone zostały indywidualne obszary bazowe ustalone w załączniku V, obowiązują odpowiednie dodatkowe obniżki, zmniejszone o wskaźnik podany w ust. 4. Jednakże w przypadku Niemiec odpowiednia dodatkowa obniżka może być na wniosek tego państwa dostosowana w całości lub w części do regionalnego obszaru bazowego; w przypadku skorzystania z takiej możliwości Niemcy bezzwłocznie przesyłają Komisji dane użyte do obliczenia przewidywanych obniżek.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 Komisja określa wielkość i rozdział przewidywanych odpowiednich obniżek, w szczególności zapewnienia, aby ważona średnia obniżka dla całej Wspólnoty była równa procentowej wielkości, o którą została przekroczona wielkość MPG.

4. Progowa wielkość procentowa określona w ust. 3 powinna wynosić 0 %.

5. Jeżeli płatność obszarowa z tytułu nasion oleistych zostaje zmniejszona zgodnie z przepisami ust. 3 i 4, Komisja obniża stosowne kwoty podstawowe na następny rok gospodarczy o taką samą wielkość procentową, o ile wielkość MPG nie została w tym roku przekroczona, w którym to przypadku Komisja może ustalić, że taka obniżka nie obowiązuje.

6. Jeżeli MPG dla całej Wspólnoty jest przekroczona w roku gospodarczym 2000/2001, Komisja stosuje procentową obniżkę regionalnych kwot odniesienia zastosowanych w roku gospodarczym 1999/2000 w odniesieniu do stosownej kwoty podstawowej na rok 2000/2001, o taką samą wielkość procentową.

7. Niezależnie od przepisów niniejszego artykułu, Państwa Członkowskie, w których występuje duże ryzyko znacznego przekroczenia Krajowego Obszaru Odniesienia, określonego w załączniku V, w następnym roku gospodarczym, mogą ograniczać obszar, z tytułu którego indywidualny producent może otrzymać płatność obszarową z tytułu nasion oleistych, przewidzianą w niniejszym artykule. Limit taki oblicza się jako procent powierzchni uprawnej, Państwa Członkowskiego lub regionalnego obszaru bazowego, kwalifikującej się do płatności obszarowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i ma zastosowanie do kwalifikującej się powierzchni uprawnej producenta. Limit ten może być różnicowany w zależności od regionalnych obszarów bazowych lub części obszarów bazowych na podstawie obiektywnych kryteriów. Państwa Członkowskie podają wielkość takiego limitu do wiadomości publicznej najpóźniej do 1 sierpnia roku gospodarczego poprzedzającego rok, w odniesieniu do którego wnioskuje się o płatność obszarową lub wcześniej, w przypadku Państwa Członkowskiego, w którym obsadzenia na dany rok gospodarczy mają miejsce przed 1 sierpnia.

8. Redukcja wynikająca z przekroczenia MPG, zastosowana zgodnie z przepisami tego artykułu, nie może spowodować obniżenia kwot poniżej:

— 58,67 euro/tonę w roku gospodarczym 2000/2001,

— 63,00 euro/tonę w roku gospodarczym 2001/2002.

9. Producenci nasion słonecznika dla przemysłu cukierniczego wysiewanych w celu uzyskania zbioru są wyłączeni z możliwości korzystania ze wsparcia przewidzianego na mocy niniejszego artykułu.

10. W ciągu dwóch lat od zastosowania niniejszego artykułu Komisja przesyła Radzie sprawozdanie w sprawie sytuacji na rynku nasion oleistych. W razie znacznego spadku potencjału produkcyjnego, jeżeli to konieczne, do sprawozdania dołączone będą właściwe wnioski.

Artykuł 11

Kwoty płatności obszarowych i płatności z tytułu odłogowania gruntów oraz procentowa powierzchnia gruntów przeznaczonych do odłogowania, określone w niniejszym rozporządzeniu, mogą ulec zmianie w związku z rozwojem sytuacji w produkcji, plonów i na rynkach, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 37 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 12

W przypadku potrzeby zastosowania szczególnych środków dla ułatwienia przejścia od obowiązującego systemu do systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu środki takie przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.

Artykuł 13

Środki określone w niniejszym rozporządzeniu uznaje się za interwencję mającą na celu stabilizację rynków rolnych w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1999 r.

Artykuł 14

Rozporządzenie (EWG) Nr 1765/92 i rozporządzenie (EWG) nr 1872/94 tracą moc.

Artykuł 15

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od roku gospodarczego 2000/2001.
3. Rozporządzenie (EWG) nr 1765/92 i rozporządzenie (EWG) nr 1872/94 obowiązują w dalszym ciągu w odniesieniu do lat gospodarczych 1998/1999 i 1999/2000.

W imieniu Rady

K.-H. FUNKE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJA PRODUKTÓW

Kod NS	Opis
I. ZBOŻA	
1001 10 00	Pszenica twarda durum
1001 90	Inne pszenice i meslin inny niż pszenica durum
1002 00 00	Żyto
1003 00	Jęczmień
1004 00 00	Owies
1005	Kukurydza
1007 00	Ziarno sorgo
1008	Gryka, proso i ziarno dla kanarków; inne zboża
0709 90 60	Kukurydza słodka
II. OLEISTE	
1201 00	Soja
ex 1205	Rzepak
ex 1206 00 10	Ziarno słonecznikowe
III. WYSOKOBIAŁKOWE	
0713 10	Groch
0713 50	Fasola polowa
ex 1209 29 50	Łubin słodki
IV. LEN	
inne niż len włóknisty	
ex 1204 00	Siemię lniane (<i>Linum usitatissimum</i> L.)

ZAŁĄCZNIK II

TRADYCYJNE STREFY PRODUKCYJNE PSZENICY TWARDEJ DURUM

GRECJA

Prefektury poniższych regionów

Central Greece
Peloponnese
Ionian Islands
Thessaly
Macedonia
Aegean Islands
Thrace

HISZPANIA

Prowincje

Almería
Badajoz
Burgos
Cádiz
Córdoba
Granada
Huelva
Jaén
Málaga
Navarra
Salamanca
Seville
Toledo
Zamora
Zaragoza

AUSTRIA

Pannonia

FRANCJA

Regiony

Midi-Pyrénées
Provence-Alpes-Côte d'Azur
Languedoc-Roussillon

Departamenty ()*

Ardèche
Drôme

WŁOCHY

Regiony

Abruzzo
Basilicata
Calabria
Campania
Latium
Marches
Molise
Umbria
Apulia
Sardinia
Sicily
Tuscany

PORTUGALIA

Okręgi

Santarém
Lisbon
Setúbal
Portalegre
Évora
Beja
Faro

(*) Każdy z tych departamentów może być powiązany z jednym z wymienionych regionów.

ZAŁĄCZNIK III

**MAKSYMALNE GWARANTOWANE POWIERZCHNIE UPRAWNIONE DO UZUPEŁNIENIA DO PŁATNOŚCI
OBSZAROWEJ Z TYTUŁU PSZENICY TWARDEJ DURUM**

	(hektary)
Grecja	617 000
Hiszpania	594 000
Francja	208 000
Włochy	1 646 000
Austria	7 000
Portugalia	118 000

ZAŁĄCZNIK IV

**MAKSYMALNE GWARANTOWANE POWIERZCHNIE UPRAWNIONE DO PŁATNOŚCI Z TYTUŁU
PSZENICY TWARDEJ DURUM**

	(hektary)
Niemcy	10 000
Hiszpania	4 000
Francja	50 000
Włochy	4 000
Zjednoczone Królestwo	5 000

ZAŁĄCZNIK V

KRAJOWY OBSZAR ODNIESIENIA

(w 1000 hektarów)

KRAJ	Lata gospodarcze 2000/2001 i 2001/2002
Belgia	6
Dania	236
Niemcy	929
Grecja	26
Hiszpania	1 168
Francja	1 730
Irlandia	5
Włochy	542
Luksemburg	2
Niderlandy	7
Austria	147
Portugalia	93
Finlandia	70
Szwecja	137
Zjednoczone Królestwo	385